

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta)

2016. gada 24. jūnijā *

Prasība sakarā ar bezdarbību, prasība atcelt tiesību aktu un prasība par zaudējumu atlīdzību — Pieprasījums uzsākt izmeklēšanu par apgalvoto Savienības tiesību pārkāpumu — EAAPI lēmums par izmeklēšanas neuzsākšanu — Apelācijas padomes lēmums noraidīt apelāciju kā nepieņemamu — Termiņš prasības celšanai — Nepārsūdzams akts — Formas prasību neievērošana — Prasība, kas daļēji ir acīmredzami nepieņemama un daļēji ir acīmredzami juridiski nepamatota

Lieta T-590/15

Onix Asigurări SA, Bukareste (Rumānija), ko pārstāv *M. Vladu*,

prasītāja,

pret

Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestāde (EAAPI), ko pārstāv *C. Coucke* un *S. Dispiter*, pārstāvji, kuriem palīdz *H.-G. Kamman*, advokāts,

atbildētāja,

pirmkārt, par prasību, kas pamatota ar LESD 265. pantu, galvenokārt konstatēt EAAPI prettiesisku atturēšanos pieņemt lēmumu par to, ka *Istituto per la Vigilanza sulle Assicurazioni (IVASS)*, Itālijas apdrošināšanas nozares uzraudzības iestāde) ir kļūdaini piemērojusi Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/49/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, ar kuru groza Direktīvu 73/239/EEK un Direktīvu 88/357/EEK (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva) (OV 1992, L 228, 1. lpp.) 40. panta 6. punktu, un, pakārtoti, par prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, atcelt EAAPI priekšsēdētāja 2014. gada 6. jūnija lēmumu EIOPA-14-267 par izmeklēšanas uzsākšanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulas (ES) Nr. 1094/2010, ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi [EAAPI], groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/79/EK (OV 2010, L 331, 48. lpp.), 17. pantu un Apelācijas padomes 2015. gada 3. augusta Lēmumu BOA 2015 001, ar ko tika noraidīts kā nepieņemams *Onix Asigurări* pieteikums par Regulas Nr. 1094/2010 60. pantu, un, otrkārt, par prasību, kas pamatota ar LESD 268. pantu, atlīdzināt zaudējumus, kas prasītājam esot radušies iepriekš minētās bezdarbības un šo lēmumu pieņemšanas dēļ.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja *M. E. Martins Ribeiro* [*M. E. Martins Ribeiro*] (referente), tiesneši *S. Žervazoni* [*S. Gervasoni*] un *L. Madise* [*L. Madise*],

sekretārs *E. Kulons* [*E. Coulon*],

* Tiesvedības valoda – rumāņu.

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestāde (EAAPI) tika izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulu (ES) Nr. 1094/2010, ar ko groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/79/EK (OV 2010, L 331, 48. lpp.).
- 2 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulas (ES) Nr. 1092/2010 par Eiropas Savienības finanšu sistēmas makrouzraudzību un Eiropas Sistēmisko risku kolēģijas izveidošanu (OV 2010, L 331, 1. lpp.) 1. panta 2. un 3. punktu EAAPI ietilpst Eiropas finanšu iestāžu uzraudzības sistēmā (EFUS), kuras mērķis ir nodrošināt Eiropas Savienības finanšu sistēmas uzraudzību.
- 3 EFUS ietilpst arī divas citas Savienības uzraudzības iestādes, proti, Eiropas Banku iestāde (EBI), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulu (ES) Nr. 1093/2010, ar ko groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV 2010, L 331, 12. lpp.), un Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestāde (EVTI), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulu (ES) Nr. 1095/2010, ar ko groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/77/EK (OV 2010, L 331, 84. lpp.). Turklāt tās sastāvā ir Eiropas Uzraudzības iestāžu apvienotā komiteja, kā arī dalībvalstu kompetentās vai uzraudzības iestādes.
- 4 Regulas Nr. 1094/2010 1. panta 2. punktā ir paredzēts, ka EAAPI rīkojas saskaņā ar pilnvarām, kas tai piešķirtas ar šo regulu, un šajā tiesību normā minēto tiesību aktu, it īpaši Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/49/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, ar kuru groza Direktīvu 73/239/EEK un Direktīvu 88/357/EEK (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva) (OV 1992, L 228, 1. lpp.), piemērošanas jomā. Saskaņā ar minētās regulas 1. panta 6. punktu EAAPI mērķis ir aizsargāt sabiedrības intereses, veicinot īstermiņa, vidēja termiņa un ilgtermiņa stabilitāti un finanšu sistēmas efektivitāti Savienības ekonomikā, tās iedzīvotājiem un uzņēmumiem.
- 5 Regulas Nr. 1094/2010 17. pantā ir paredzēts mehānisms, kas ļauj EAAPI izskatīt gadījumus, kad valsts iestādes savā uzraudzības praksē ir pārkāpušas Savienības tiesības. Regulas Nr. 1094/2010 17. panta 2., 3. un 6. punktā šajā nolūkā ir noteikts trīs posmu mehānisms. Saskaņā ar šīs regulas 17. panta 1. un 2. punktu:

“1. Ja kompetentā iestāde nav piemērojusi vai ir piemērojusi aktus, kas minēti 1. panta 2. punktā tā, ka tiek pārkāpti Savienības tiesību akti, tostarp regulatīvi tehniskie standarti un īstenošanas tehniskie standarti, kas izstrādāti saskaņā ar 10. līdz 15. pantu, jo īpaši nenodrošinot to, ka finanšu iestāde ievēro minētajos aktos noteiktās prasības, [EAAPI] rīkojas saskaņā ar šā panta 2., 3. un 6. punktā noteiktajām pilnvarām.

2. Pēc vienas vai vairāku kompetento iestāžu, Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas vai attiecīgās ieinteresēto personu grupas pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas un pēc iesaistītās kompetentās iestādes informēšanas [EAAPI] var izmeklēt iespējamās Savienības tiesību aktu pārkāpšanas vai nepiemērošanas gadījumus.

Neskarot 35. pantā noteiktās pilnvaras, kompetentā iestāde nekavējoties sniedz [EAAPI] visu informāciju, ko [EAAPI] uzskata par nepieciešamu izmeklēšanas veikšanai.”

- 6 Regulas Nr. 1094/2010 60. pantā ir reglamentētas apelācijas, kas var tikt iesniegtas Eiropas uzraudzības iestāžu Apelācijas padomē (turpmāk tekstā – “Apelācijas padome”). Šajā normā ir paredzēts šādi:

“1. Jebkura fiziska vai juridiska persona, tostarp kompetentās iestādes, var pārsūdzēt 17., 18. un 19. pantā minēto [EAAPI] lēmumu un jebkuru citu lēmumu, ko [EAAPI] pieņēmusi saskaņā ar 1. panta 2. punktā minētajiem Savienības aktiem un kas ir adresēts šai personai, vai lēmumu, kas, lai gan ir noformēts kā lēmums, kurš adresēts citai personai, tieši un individuāli skar šo personu.

[..]

4. Ja apelācija ir pieņemama, Apelācijas padome izskata tās pamatotību. Tā aicina apelācijas tiesvedībā iesaistītās puses noteiktā termiņā iesniegt novērojumus par tās izdotajiem paziņojumiem vai citu apelācijas tiesvedībā iesaistīto pušu paziņojumiem. Apelācijas procesā iesaistītajām pusēm ir tiesības izteikties mutiski.

[..]”

- 7 Saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 61. panta 1.–3. punktu:

“1. Saskaņā ar LESD 263. pantu var iesniegt prasību Eiropas Savienības Tiesā, apstrīdot Apelācijas padomes lēmumu, vai gadījumos, kad nav tiesību iesniegt apelāciju Apelācijas padomē, [EAAPI] pieņemtu lēmumu.

2. Saskaņā ar LESD 263. pantu dalībvalstis un Savienības iestādes, kā arī ikviena fiziska vai juridiska persona par [EAAPI] lēmumiem var iesniegt prasību Eiropas Savienības Tiesā.

3. Saskaņā ar LESD 265. pantu gadījumā, ja [EAAPI] ir pienākums rīkoties un tā nepieņem lēmumu, Eiropas Savienības Tiesā var uzsākt tiesvedību par bezdarbību.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 8 Prasītāja *Onix Asigurări SA* ir saskaņā ar Rumānijas tiesībām dibināta apdrošināšanas sabiedrība, kuras juridiskā adrese ir Rumānijā. Tā darbojas vairākās dalībvalstīs, tostarp Itālijas Republikā.
- 9 Ar 2013. gada 20. decembra lēmumu *Istituto per la Vigilanza sulle Assicurazioni (IVASS, Itālijas Apdrošināšanas nozares uzraudzības iestāde)* uz nenoteiktu laiku aizliedza prasītājam slēgt jaunus apdrošināšanas līgumus Itālijā (turpmāk tekstā – “IVASS lēmums”. Šis lēmums, kas tika pieņemts saskaņā ar *Codice delle assicurazioni private* (Privātās apdrošināšanas kodekss) 193. panta 4. punktu, īstenojot Trešās nedzīvības apdrošināšanas direktīvas 40. pantu, bija pamatots ar nopietnām IVASS bažām par prasītājas vienīgā akcionāra reputāciju.
- 10 2014. gada 5. februārī prasītāja nosūtīja EAAPI vēstuli. Šajā vēstulē tā tostarp informēja minēto iestādi par IVASS lēmumu un izklāstīja iemeslus, kuru dēļ, pēc tās domām, šis lēmums nav saderīgs ar Savienības tiesībām. Būtībā tā apgalvoja, ka IVASS nav kompetenta izvērtēt tās akcionāra reputāciju un ka Trešās nedzīvības apdrošināšanas direktīvas 40. panta 6. punkts nebija piemērojams. Šo vēstuli EAAPI izskatīja kā sūdzību, kas iesniegta saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu.
- 11 Pēc vēstuļu apmaiņas starp prasītāju un EAAPI laikposmā no 2014. gada marta līdz maijam šis pēdējās minētās iestādes priekšsēdētājs 2014. gada 6. jūnijā pieņēma divus lēmumus.
- 12 Pirmkārt, ar Lēmumu EIOPA-14-266 par saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu iesniegtā pieprasījuma pieņemamību sūdzība tika atzīta par nepieņemamu.

- 13 Otrkārt, ar Lēmumu EIOPA-14-267 par izmeklēšanas uzsākšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu EAAPI priekšsēdētājs izmeklēšanu par iespējamo *IVASS* izdarīto Savienības tiesību pārkāpumu (turpmāk tekstā – “lēmums par atteikumu”) nolēma neuzsākt. No šī lēmuma pamatojuma izriet, ka, lai arī saskaņā ar Trešās nedzīvības apdrošināšanas direktīvas 40. panta 6. punktu dalībvalstu kompetentās iestādes varēja pieņemt steidzamus pasākumus, lai novērstu to teritorijā pieļautos pārkāpumus, šo pilnvaru apjoms un ierobežojums esot noteikts valsts tiesībās un tos pārbauda valsts tiesas. Turklāt minētajā lēmumā tika norādīts, ka nebija nekāda pamata pārņemt *IVASS* Trešās nedzīvības apdrošināšanas direktīvas noteikumu pārkāpumu.
- 14 Šie lēmumi prasītājam tika paziņoti 2014. gada 12. jūnija vēstulē.
- 15 Atbildot uz lēmumu par atteikumu, prasītāja 2014. gada 18. jūnijā nosūtīja vēstuli EAAPI priekšsēdētājam, lūdzot tam atcelt šo lēmumu un uzsākt izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu par *IVASS* izdarīto Savienības tiesību pārkāpumu. Būtībā prasītāja atkārtoti izklāstīja savu nostāju, ka *IVASS* nav kompetenta izvērtēt tās akcionāra reputāciju, jo šis izvērtējums ir jāveic tikai Rumānijas iestādēm.
- 16 Laikposmā no 2014. gada jūnija līdz novembrim prasītāja un EAAPI apmainījās ar vairākām vēstulēm. Konkrētāk, 2014. gada 2. oktobra vēstulē EAAPI atbildēja uz prasītājas izvirzītajiem argumentiem pēc būtības un paskaidroja lēmumā par atteikumu pausto nostāju. Prasītāja atbildēja ar 2014. gada 8. oktobra vēstuli.
- 17 Prasītāja 2014. gada 3. novembra vēstulē norādīja EAAPI, ka, tā kā līdz 2014. gada 15. novembrim tā nebija saņēmusi atbildi saistībā ar procedūras uzsākšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu, tā cels prasību Eiropas Savienības Tiesā saskaņā ar minētās regulas 61. pantu.
- 18 EAAPI, atsaucoties uz prasītājas 2014. gada 8. oktobra vēstuli, 2014. gada 24. novembra vēstulē “no jauna apstiprināja [savu] nostāju [...] par to, ka [lēmums par atteikumu] pal[ika] spēkā”.
- 19 2014. gada 22. decembrī prasītāja iesniedza Apelācijas padomē apelāciju Regulas Nr. 1094/2010 60. panta izpratnē. Šī apelācija attiecās uz “EAAPI 2014. gada 24. novembra [vēstuli], ar ko tika apstiprināts lēmums [par atteikumu]”. Prasītāja, pamatojot savu apelāciju, būtībā apgalvo, ka EAAPI esot bijis jāuzsāk izmeklēšana, jo *IVASS*, paužot nostāju par tās vienīgā akcionāra reputāciju, nebija ievērojusi Savienības tiesības. Tādējādi tās skatījumā *IVASS* bija piesavinājusies Rumānijas iestāžu kompetenci. Turklāt *IVASS* lēmumu neesot bijis iespējams juridiski korekti pamatot ar Trešās nedzīvības apdrošināšanas direktīvas 40. panta 6. punktu. Tiesvedībā Apelācijas padomē iesniegtā raksta pielikumā tostarp bija pievienota prasītājas 2014. gada 18. jūnija vēstule.
- 20 Ar 2015. gada 3. augusta lēmumu (turpmāk tekstā – “Apelācijas padomes lēmums”) un, aplūkojot to kopā ar lēmumu par atteikumu, – “apstrīdētie lēmumi”) Apelācijas padome noraidīja prasītājas apelāciju kā nepieņemamu, jo tā nebija vērsta pret aktu, kas bija tās kompetences jomā. Būtībā tā uzskatīja, ka 2014. gada 24. novembra EAAPI vēstule bija tikai lēmumu par atteikumu apstiprinošs akts un tādējādi tā nebija tajā pārsūdzams lēmums. Turklāt tā norādīja, ka prasītāja nebija pārsūdzējusi lēmumu par atteikumu un ka katrā ziņā, tā kā apelācija tika iesniegta 2014. gada 22. decembrī, prasītājas iespējai apstrīdēt šo lēmumu bija iestājies noilgums.
- 21 Apelācijas padomes lēmums prasītājam tika paziņots tajā pašā dienā. Pēc šīs pēdējās minētās pieprasījuma šajā lēmumā tika labota pārrakstīšanās kļūda, par ko prasītāja tika informēta 2015. gada 13. augustā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 22 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 12. oktobrī, prasītāja cēla šo prasību.
- 23 EAAPI iebildumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2015. gada 18. janvārī.
- 24 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- konstatēt EAAPI bezdarbību, nepieņemot lēmumu par to, ka *IVASS* bija kļūdaini piemērojuši Trešās nedzīvības apdrošināšanas direktīvas 40. panta 6. punkta noteikumus;
 - pakārtoti, atcelt apstrīdētos lēmumus;
 - atzīt EAAPI atbildību par tai it kā radīto kaitējumu, pirmkārt, saistībā ar lēmuma nepieņemšanu un, otrkārt, pieņemot apstrīdētos lēmumus;
 - piespriest EAAPI atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 25 EAAPI prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- galvenokārt noraidīt prasību sakarā ar bezdarbību, prasību par lēmuma atcelšanu un prasību par zaudējumu atlīdzību kā nepieņemamas;
 - pakārtoti noraidīt visas šīs prasības kā nepamatotas;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 26 Saskaņā ar tā Reglamenta 126. pantu, ja Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt prasību vai ja prasība ir acīmredzami nepieņemama vai acīmredzami juridiski nepamatota, Vispārējā tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma jebkurā brīdī var lemt ar motivētu rīkojumu, neveicot turpmākas procesuālas darbības.
- 27 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas materiāli sniedz visu vajadzīgo informāciju, un nolēmj pieņemt nolēmumu, neveicot turpmākas procesuālas darbības.

Par prasību sakarā ar bezdarbību

- 28 Prasītāja būtībā lūdz Vispārējai tiesai atzīt, ka EAAPI ir prettiesiski atturējusies pieņemt lēmumu par tās pieprasījumu uzsākt procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu. Attiecībā uz pieņemamību prasības pieteikumā tā norāda, ka LESD 265. panta 2. punktā paredzētais termiņš prasības celšanai sākās 2015. gada 3. augustā, dienā, kad tai tika paziņots Apelācijas padomes lēmums. Tas esot tāpēc, ka tikai ar šo lēmumu tika novērstas neskaidrības saistībā ar EAAPI atbildi uz tās 2014. gada 18. jūnija vēstuli, kurā tā esot lūgusi EAAPI pieņemt lēmumu un uzsākt izmeklēšanu par *IVASS* izdarīto Savienības tiesību pārkāpumu.
- 29 EAAPI atbild, ka šī prasība ir nepieņemama.
- 30 Jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 61. panta 3. punktu, ja EAAPI ir pienākums rīkoties un tā nepieņem lēmumu, var celt prasību par bezdarbību saskaņā ar LESD 265. pantu.

- 31 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka LESD 265. pantā paredzētais tiesību aizsardzības līdzeklis ir balstīts idejā, ka prettiesiska iestādes bezdarbība ļauj attiecīgām personām vērsties Savienības tiesā, lai tā atzītu, ka atturēšanās rīkoties ir pretrunā LESD. Minētajā pantā ir paredzēta bezdarbība, atturoties pieņemt lēmumu vai paust nostāju, nevis tāda tiesību akta pieņemšana, kas atšķiras no tā, kāda pieņemšanu prasītāja vēlējas panākt vai uzskatīja par nepieciešamu (spriedums, 2013. gada 19. novembris, Komisija/Padome, C-196/12, EU:C:2013:753, 22. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus, 1992. gada 24. novembris, *Buckl* u.c./Komisija, C-15/91 un C-108/91, EU:C:1992:454, 17. punkts, un 1993. gada 16. februāris, *ENU*/Komisija, C-107/91, EU:C:1993:56, 10. punkts).
- 32 Saskaņā ar LESD 265. panta otro daļu prasība par bezdarbību ir pieņemama tikai tad, ja attiecīgā iestāde vispirms ir tikusi aicināta pieņemt lēmumu. Šī iestādes brīdinājuma vēstule ir būtiska formalitāte un, pirmkārt, ar to iesākas divu mēnešu laikposms, kurā iestādei ir jāpieņem nostāja, un, otrkārt, tiek noteikts, ka prasība var tikt celta tikai tadā gadījumā, ja iestāde atturas pieņemt nostāju. Lai arī nav paredzēts nosacījums par īpašu formu, tomēr brīdinājuma vēstulei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājai iestādei konkrēti uzzināt tai lūgtā lēmuma saturu, un tajā ir jānorāda, ka tās mērķis ir likt paust nostāju (skat. spriedumu, 1999. gada 3. jūnijs, *TF1*/Komisija, T-17/96, EU:T:1999:119, 41. punkts un tajā minētā judikatūra, un rīkojumus, 2012. gada 27. novembris, *H-Holding*/Parlaments, T-672/11, nav publicēts, EU:T:2012:628, 12. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2014. gada 10. jūlijs, *Kafetzakis* u.c./Parlaments u.c., T-38/14, nav publicēts, EU:T:2014:685, 26. punkts).
- 33 Saskaņā ar LESD 265. panta otro daļu, ja divos mēnešos pēc aicinājuma rīkoties iestāde nav formulējusi savu nostāju, prasību var celt divos mēnešos. Saskaņā ar Reglamenta 60. pantu šis termiņš, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir jāpagarina par fiksētu desmit dienu termiņu.
- 34 Šajā lietā prasītāja būtībā apgalvo, ka ar savu 2014. gada 18. jūnija vēstuli tā aicināja EAAPI rīkoties (skat. 28. punktu). Turpretī savos rakstos tā neidentificē nevienu citu aktu, attiecīgajā gadījumā tādu, kas tika pieņemts nesen, ar kuru tā būtu aicinājusi EAAPI rīkoties, nedz arī apgalvo, ka šādi būtu rīkojusies.
- 35 Jāatgādina, ka 2014. gada 18. jūnija vēstulē prasītāja lūdza EAAPI priekšsēdētājam atcelt lēmumu par atteikumu un uzsākt izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu.
- 36 Taču, pirmkārt, lai arī prasītājas 2014. gada 18. jūnija vēstule bija jākvalificē kā uzaicinājums rīkoties 32. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, ir jānorāda, ka nedz no lietas materiāliem, nedz arī no prasītājas apgalvojumiem neizriet, ka EAAPI būtu pieņēmusi nostāju LESD 265. pantā paredzētajā divu mēnešu termiņā. Tātad, beidzoties šim termiņam, proti, 2014. gada 18. augustā, bija sācies šis divu mēnešu un desmit dienu termiņš, kurā prasītājai būtu bijis jāceļ Vispārējā tiesā prasība sakarā ar bezdarbību. Tā kā šī prasība tika celta tikai 2015. gada 12. oktobrī, ir jākonstatē, ka tā ir celta acīmredzami novēloti.
- 37 Otrkārt, katrā ziņā jākonstatē, ka 2014. gada 2. oktobra vēstulē EAAPI būtībā atbildēja uz prasītājas – it īpaši tās 2014. gada 18. jūnija vēstulē – izvirzītajiem argumentiem. 2014. gada 24. novembra vēstulē tā atkal apstiprināja savu nostāju. Šajā ziņā prasītāja savā prasības pieteikumā attiecībā uz strīda rašanās priekšvēsturi arī norāda, ka 2014. gada 2. oktobra vēstulē EAAPI bija “precizējusi” savu nostāju un 2014. gada 24. novembra vēstulē “siki izklāstījusi lēmuma [par atteikumu] pamatojumu”. Tādējādi katrā ziņā pēc tam, kad bija beidzies divu mēnešu termiņš, kurā EAAPI bija jāpieņem sava nostāja, prasītājas apgalvotā bezdarbība bija jau beigusies. Ņemot vērā 31. punktā minēto judikatūru, šāds secinājums ir jāizdara, lai arī EAAPI minētajās vēstulēs esot atkārtoti paudusi savu atteikumu uzsākt izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. panta 2. punktu.
- 38 No tā izriet, ka prasība sakarā ar bezdarbību ir acīmredzami nepieņemama.

- 39 Šis secinājums nevar tikt atspēkots ar prasītājas argumentu, ka prasības sakarā ar bezdarbību celšanas termiņš sākās 2015. gada 3. augustā, kad tai tika paziņots Apelācijas padomes lēmums. Kā uzskata prasītāja, ar šo lēmumu tika novērstas neskaidrības saistībā ar EAAPI atbildi uz tās 2014. gada 18. jūnija vēstuli (skat. 28. punktu).
- 40 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka prasītājas argumentācija ir balstīta uz pieņēmumu, ka EAAPI atbildēja uz tās 2014. gada 18. jūnija vēstuli, tomēr precizējot, ka prasītājas skatījumā šī atbilde radīja neskaidrības. Taču saskaņā ar judikatūru atteikums rīkoties saskaņā ar LESD 265. pantā paredzēto uzaicinājumu rīkoties ir nostājas ieņemšana, ar kuru tiek izbeigta bezdarbība, un var kļūt par prasības atcelt tiesību aktu priekšmetu (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2005. gada 4. maijs, *Holcim* (Francija)/Komisija, T-86/03, EU:T:2005:157, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru procesuālie termiņi ir sabiedriskā kārtība, kas noteikta, lai nodrošinātu juridisko situāciju skaidrību un noteiktību un novērstu jebkādu diskrimināciju un patvaļīgu rīcību tiesvedībā, un Savienības tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai tie ir tikuši ievēroti (rīkojums, 2006. gada 14. decembris, *Smanor* un *Ségaud*/Komisija, T-150/06, nav publicēts, EU:T:2006:402, 14. punkts; šajā ziņā skat. arī rīkojumu, 2000. gada 13. decembris, *Sodima*/Komisija, C-44/00 P, EU:C:2000:686, 51. punkts).
- 42 Tāpēc ir jākonstatē, ka, ļaujot beigties termiņam prasības sakarā ar bezdarbību celšanai (skat. 36. punktu), prasītāja nevarētu izmantot jaunu termiņu, kas tiek aprēķināts, sākot no dienas, kurā, pēc tās domām, neskaidrības attiecībā uz EAAPI nostāju, atbildot uz tās 2014. gada 18. jūnija vēstuli, esot tikušas novērstas. Vēl jo mazāk prasības sakarā ar bezdarbību nepieņemamību tās novēlotas iesniegšanas un nostājas paušanas esamības dēļ nevarētu novērst, apstrīdot visas EAAPI vēstules un šis pēdējās minētās pausto nostāju.
- 43 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasība sakarā ar bezdarbību ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama.

Par prasījumiem par atcelšanu

- 44 Turpinājumā ir jāizskata prasījumi par, pirmkārt, lēmuma par atteikumu un, otrkārt, Apelācijas padomes lēmuma atcelšanu.

Par prasījumu atcelt lēmumu par atteikumu

- 45 Lēmuma par atteikumu atcelšanas prasījuma pamatojumam prasītāja būtībā izvirza vienu vienīgu pamatu par pamatojuma nenorādīšanu. Attiecībā uz šī prasījuma pieņemamību prasības pieteikumā tā norāda, ka termiņš prasības celšanai bija sācies tikai 2015. gada 13. augustā, kurā pēc pārrakstīšanās kļūdu labojuma Apelācijas padomes lēmums bija kļuvis negrozāms. Proti, pirmkārt, procedūra Apelācijas padomē esot norisinājusies, neņemot vērā 2014. gada 18. jūnija vēstuli. Otrkārt, laikā, kad norisinājās procedūra Apelācijas padomē, termiņš, kurā var celt prasību par atcelšanu, esot ticis pārtraukts.
- 46 EAAPI apgalvo, ka prasījums par lēmuma par atteikumu atcelšanu ir nepieņemams. Pirmkārt, šī prasība esot iesniegta novēloti. Otrkārt, lēmums par atteikumu neesot apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē. Katrā ziņā vienīgais pamats, kas izvirzīts prasījuma par lēmuma par atteikumu atcelšanu pamatojumam, esot nepamatots.
- 47 Neskarot, pirmkārt, jautājumu par to, vai, ņemot vērā it īpaši prasītājas argumentus, kas apkopoti 45. punktā, lūgums atcelt lēmumu par atteikumu tika iesniegts novēloti, un, otrkārt, procedūras Apelācijas padomē iespējamo ietekmi uz iespēju apstrīdēt minēto lēmumu Vispārējā tiesā, sākumā ir jāpārbauda, vai šis lēmums ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē.

- 48 Šajā ziņā sākumā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru apstrīdami tiesību akti LESD 263. panta izpratnē ir visi iestāžu pieņemtie noteikumi neatkarīgi no to formas, kuru mērķis ir radīt saistošas tiesiskas sekas (spriedums, 1971. gada 31. marts, Komisija/Padome, 22/70, EU:C:1971:32, 42. punkts; skat. arī spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Ja prasību atcelt Savienības iestādes vai struktūras pieņemtu tiesību aktu ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, Tiesa atkārtoti ir nospriedusi, ka šo prasību var celt tikai tad, ja šī tiesību akta saistošās tiesiskās sekas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā mainot tā tiesisko stāvokli (spriedums, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 9. punkts; skat. arī spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī judikatūra ir tikusi iedibināta prasībās, kuras Savienības tiesā cēlušas fiziskas vai juridiskas personas par tām adresētiem tiesību aktiem. Ja neprivileģēts prasītājs ir cēlis prasību atcelt tam neadresētu tiesību aktu, prasība, ka apstrīdētā pasākuma saistošajām tiesiskajām sekām ir jābūt tādām, kas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā mainot tā tiesisko stāvokli, pārklājas ar LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem (spriedums, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 38. punkts).
- 50 Visbeidzot ir jānorāda, ka Tiesa ir nospriedusi, ka lēmums nerīkoties atbilstoši LESD 106. panta 3. punktam nav apstrīdams tiesību akts, jo no minētā 3. punkta formulējuma un no šī panta noteikumu sistēmas izriet, ka Komisijai nebija pienākuma rīkoties. Tātad privātpersonas nevar prasīt, lai tā pieņemtu kādu konkrētu nostāju. Tiesa no tā secināja, ka vēstule, ar ko Komisija informēja sūdzības iesniedzēju par savu nolūku neveikt turpmākas darbības, nevarēja tikt uzskatīta par tādu, kas rada saistošas tiesiskās sekas, jo tā nebija apstrīdams tiesību akts, turklāt šo risinājumu neietekmē apstākļi, ka privātpersona attiecīgā gadījumā varēja īstenot savas tiesības celt prasību, lai tiktu atcelts lēmums, ko Komisija ir adresējusi dalībvalstij, pamatojoties uz LESD 106. panta 3. punktu, ja ir izpildīti LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētie nosacījumi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 22. februāris, *Komisija/max.mobil*, C-141/02 P, EU:C:2005:98, 68.–70. punkts).
- 51 Šajā lietā ir skaidrs, ka prasītāja iesniedza EAAPI pieprasījumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu. Šajā noteikumā ir paredzēts mehānisms, kas ļauj EAAPI izskatīt gadījumus, kad valsts iestādes savā uzraudzības praksē ir pārkāpušas Savienības tiesības. Saskaņā ar minētā panta 1. punktu, “ja kompetentā iestāde nav piemērojusi vai ir piemērojusi aktus, kas minēti 1. panta 2. punktā tā, ka tiek pārkāpti Savienības tiesību akti, tostarp regulatīvi tehniskie standarti un īstenošanas tehniskie standarti, kas izstrādāti saskaņā ar 10. līdz 15. pantu, jo īpaši nenodrošinot to, ka finanšu iestāde ievēro minētajos aktos noteiktās prasības, [EAAPI] rīkojas saskaņā ar šā panta 2., 3. un 6. punktā noteiktajām pilnvarām”.
- 52 Regulas Nr. 1094/2010 17. panta 2., 3. un 6. punktā ir noteikti šī mehānisma trīs posmi. It īpaši minētās regulas 17. panta 2. punktā ir paredzēts, ka “pēc vienas vai vairāku kompetento iestāžu, Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas vai attiecīgās ieinteresēto personu grupas pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas un pēc iesaistītās kompetentās iestādes informēšanas [EAAPI] var izmeklēt iespējamās Savienības tiesību aktu pārkāpšanas vai nepiemērošanas gadījumus”.
- 53 Tādējādi no šī noteikuma un it īpaši no darbības vārda “varēt” lietojuma izriet, ka EAAPI ir rīcības brīvība attiecībā uz izmeklēšanas veikšanu gan tad, kad tajā pieprasījumu iesniedz kāda no Regulas Nr. 1094/2010 17. panta 2. punktā skaidri minētajām iestādēm, gan tad, kad tā rīkojas pēc savas ierosmes (pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 9. septembris, *SV Capital/ABE*, T-660/14, pārsūdzēts, EU:T:2015:608, 46. punkts).
- 54 No tā izriet, ka atšķirībā no prasītājas apgalvotā attiecībā uz prasību sakarā ar bezdarbību EAAPI saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu nav pienākuma rīkoties.

- 55 Turklāt šī interpretācija atbilst EAAPI mērķiem un uzdevumiem, kā arī ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu izveidotā mehānisma sistēmai. Proti, saskaņā ar šīs regulas 1. panta 6. punktu EAAPI mērķis ir aizsargāt sabiedrības intereses, veicinot īstermiņa, vidēja termiņa un ilgtermiņa stabilitāti un finanšu sistēmas efektivitāti Savienības ekonomikā, tās iedzīvotājiem un uzņēmumiem. Turklāt no šīs regulas preambulas 26. apsvēruma izriet, ka ar šīs regulas 17. pantu izveidotā mehānisma mērķis ir nodrošināt finanšu tirgu integritāti, pārredzamību, efektivitāti un pienācīgu darbību, finanšu sistēmas stabilitāti un vienlīdzīgus konkurences apstākļus finanšu iestādēm Savienībā. Pareizas un pilnīgas Savienības tiesību piemērošanas nodrošināšana esot obligāts priekšnoteikums. Citiem vārdiem sakot un kā turklāt ir norādījusi EAAPI, minētā mehānisma mērķis nav piešķirt aizsardzību un atlīdzību katrā atsevišķā gadījumā strīdos starp fizisku vai juridisku personu un kompetento iestādi valsts līmenī.
- 56 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jānorāda, ka tāda pieprasījuma iesniegšana, kādu šajā lietā ir iesniegusi prasītāja, nerada nekādu īpašu tiesisku saikni starp pēdējo minēto un EAAPI, un ar to nevarētu uzlikt EAAPI pienākumu veikt izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. panta 2. punktu.
- 57 Šajos apstākļos pēc analogijas ar 50. punktā izklāstīto judikatūru ir jāuzskata, ka lēmums par atteikumu nerada nekādas saistošas tiesiskās sekas. Konkrētāk, prasītāja nevar prasīt EAAPI uzsākt izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. panta 2. punktu, jo EAAPI atteikums pēc savas ierosmes uzsākt šo procedūru nevarētu ietekmēt šīs intereses, būtiski mainot tās tiesisko stāvokli.
- 58 Tāpēc lēmums par atteikumu nevar tikt kvalificēts kā apstrīdams tiesību akts.
- 59 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasība par lēmuma par atteikumu atcelšanu ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama bez nepieciešamības izskatīt lietas dalībnieku argumentus par termiņu prasības celšanai.

Par prasību atcelt Apelācijas padomes lēmumu par atteikumu

- 60 Prasības atcelt Apelācijas padomes lēmumu pamatojumam, kas esot pieņemama tiesību celt prasību dēļ un tāpēc, ka ir ievērots termiņš prasības celšanai, prasītāja būtībā izvirza vienu vienīgu pamatu, kas balstīts uz būtisku formas prasību pārkāpumu, ciktāl minētā padome neesot paudusi savu nostāju par visu strīda priekšmetu. Vienlaikus norādot, ka prasība šajā padomē bija vērsta tikai pret EAAPI 2014. gada 24. novembra vēstuli, prasītāja uzskata, ka attiecīgajai padomei tomēr esot bijis jāņem vērā tās argumenti, ko tā bija izklāstījusi 2014. gada 18. jūnija vēstulē, ar kuru tā bija lūgusi atcelt lēmumu par atteikumu un kura tika pievienota šim pieprasījumam.
- 61 EAAPI būtībā norāda, ka prasība atcelt Apelācijas padomes lēmumu ir nepieņemama, jo šis lēmums nav apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē un ka katrā ziņā prasītājas izvirzītais vienīgais pamats ir neefektīvs.
- 62 Jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Vispārējai tiesai ir jāizvērtē, vai pareiza tiesvedība konkrētās lietas apstākļos pamato prasītājas apgalvojumu par Apelācijas padomes lēmuma pamatojumu noraidīšanu pēc būtības, nelemjot par šīs prasības par atcelšanu pieņemamību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2002. gada 26. februāris, Padome/*Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. punkts).
- 63 Šajā lietā procesuālās ekonomijas interesēs ir jāizmanto šī iespēja, jo prasītājas izvirzītais vienīgais pamats turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ acīmredzami neļauj pierādīt, ka Apelācijas padomes lēmums ir prettiesisks.

- 64 Jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 60. panta 4. punktu, “ja apelācija ir pieņemama, Apelācijas padome izskata tās pamatotību”. Saskaņā ar tās reglamenta 9. panta 1. punktu Apelācijas padome pirms apelācijas pamatotības izvērtē tās pieņemamību, ja atbildētājs norāda, ka prasība ir nepieņemama.
- 65 Šajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka EAAPI Apelācijas padomē ir iesniegusi 2015. gada 25. jūnija atbildes rakstu uz apelāciju, kurš attiecas tikai uz jautājumiem par pieņemamību. Šajā rakstā tā prasība noraidīt nepieņemamības dēļ.
- 66 Ar savu lēmumu Apelācijas padome noraidīja prasītājas apelāciju kā nepieņemamu, jo būtībā tā nebija vērsta pret tiesību aktu, kura izskatīšana bija tās kompetencē. Tā uzskatīja, ka EAAPI 2014. gada 24. novembra vēstule bija tikai lēmuma par atteikumu apstiprinošs akts. Turklāt tā norādīja, ka prasītāja nebija pārsūdzējusi noraidošo lēmumu un ka katrā ziņā, tā kā apelācija tika iesniegta 2014. gada 22. decembrī, prasītājas iespējamā apstrīdēt šo lēmumu bija iestājies noilgums.
- 67 Ciktāl Apelācijas padome noraidīja apelāciju kā nepieņemamu, tā arī nebija paudusi savu nostāju par prasītājas iesniegtās apelācijas pamatotību. Tādējādi tā izpildīja tās reglamenta 9. panta 1. punktu, ko prasītāja turklāt neapstrīd.
- 68 Taču, pirmkārt, ir jākonstatē, ka prasītāja Vispārējā tiesā nav izvirzījusi nevienu pamatu, lai apšaubītu Apelācijas padomes vērtējuma par tajā iesniegtās apelācijas pieņemamību pamatotību.
- 69 Proti, savā vienīgajā pamatā prasītāja Apelācijas padomei būtībā pārmet, ka tā nebija lēmusi par tās 2014. gada 18. jūnija vēstulē izvirzītajiem argumentiem. Taču no šīs vēstules izriet, ka šo argumentu mērķis bija pierādīt, ka *IVASS* bija pārkāpusi Savienības tiesības un ka, pēc prasītājas domām, tas pamatoja izmeklēšanas uzsākšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu.
- 70 No tā izriet, ka prasītājas vienīgais izvirzītais pamats attiecas tikai uz atteikuma uzsākt izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 17. pantu pamatotības vērtējumu, ko Apelācijas padome tomēr nebija veikusi.
- 71 Tādējādi vienīgais pamats ir jānoraida kā acīmredzami neefektīvs.
- 72 Otrkārt, katrā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja savos procesuālajos rakstos atzīst, ka “savā 2014. gada 22. decembrī iesniegtajā apelācijā kā apstrīdēto lēmumu [tā] ir minējusi tikai 2014. gada 24. novembra [EAAPI vēstuli]”. Jāuzskata, ka prasītāja tādējādi piekrit, ka Apelācijas padomē iesniegtās apelācijas priekšmets bija EAAPI 2014. gada 24. novembra vēstule. Šis konstatējums ir jāizdara arī attiecībā uz lietas materiāliem un it īpaši attiecībā uz prasītājas Apelācijas padomē iesniegtās apelācijas interpretāciju, kurā tā skaidri minēja, ka tās priekšmets ir “EAAPI 2014. gada 24. novembra vēstule, ar ko tika apstiprināts lēmums [par atteikumu]”, kā arī attiecībā uz prasītājas Apelācijas padomē iesniegto rakstu, kurā prasītāja secināja, ka minētā vēstule, ar ko tika apstiprināts lēmums par atteikumu, bija pretrunā Savienības tiesībām.
- 73 Nav strīda par to, ka Apelācijas padome ir lēmusi par apelāciju saistībā ar EAAPI 2014. gada 24. novembra vēstuli, noraidot to kā nepieņemamu. Tādējādi tā izsmēla strīda priekšmetu, kas bija, kā tas izriet no iepriekš minētajiem apsvērumiem, šīs vienīgās vēstules tiesiskums.
- 74 Tāpēc prasītāja acīmredzami nepamatoti apgalvo, ka Apelācijas padome tikai daļēji ir lēmusi par strīda priekšmetu, jo tā nebija spriedusi par 2014. gada 18. jūnija vēstuli.
- 75 Šis secinājums ir jāizdara, lai arī prasītājas tiesvedībā Apelācijas padomē iesniegtā raksta pielikumā bija pievienota tās 2014. gada 18. jūnija vēstule un lai arī šajā rakstā prasītāja bija precizējusi, ka pielikumi bija neatņemama tās argumentācijas sastāvdaļa. Proti, neskarot jautājumu par to, vai Apelācijas padomei, vērtējot prasību pēc būtības, ir jālemj ne tikai par rakstā sniegtajiem argumentiem, bet arī par

argumentiem, kas norādīti tikai minēto rakstu pielikumos, ir jāatzīst, ka tas, ka minētā vēstule tika pievienota prasītājas rakstam, nemaina strīda priekšmetu Apelācijas padomē, kas skaidri attiecās tikai uz EAAPI 2014. gada 24. novembra vēstuli.

- 76 Turklāt, pat pieņemot, ka prasītāja vēlas pārņemt EAAPI to, ka tā nebija izskatījusi tās 2014. gada 18. jūnija vēstuli kā apelāciju, kas iesniegta saskaņā ar Regulas Nr. 1094/2010 60. pantu, vai ka tā nebija lēmusi par tās apelāciju, kas tika iesniegta ar šo vēstuli, vēl ir jāpiebilst, ka katrā ziņā no minētās vēstules neizriet, ka prasītāja būtu vēlējusies iesniegt šādu apelāciju Apelācijas padomē. Turklāt šajā EAAPI priekšsēdētājam adresētajā vēstule, kurā bija izvirzīti prasītājas argumenti, lai apstrīdētu lēmumu par atteikumu, bija iekļauts lūgums EAAPI priekšsēdētājam atcelt minēto lēmumu un lemt par izmeklēšanas uzsākšanu saskaņā ar šīs regulas 17. pantu.
- 77 No tā izriet, ka vienīgais pamats, kas izvirzīts Apelācijas padomes lēmuma atcelšanas pamatojumam, ir jānoraida kā acīmredzami neefektīvs un katrā ziņā acīmredzami nepamatots.
- 78 Tādējādi minētā prasība ir jānoraida kā acīmredzami juridiski nepamatota.

Par prasību par zaudējumu atlīdzību

- 79 Prasītāja lūdz Vispārējai tiesai “konstatēt [EAAPI] atbildību” par kaitējumu, ko tā ir nodarījusi, atturoties pieņemt lēmumu un pieņemot apstrīdētos lēmumus. It īpaši atsaucoties uz argumentiem, kas izvirzīti saistībā ar tās prasību sakarā ar bezdarbību un prasību par atcelšanu, tā apgalvo, ka EAAPI ir pietiekami rupji pārkāpusi Regulas Nr. 1094/2010 17. un 60. pantu un Trešās nedzīvības apdrošināšanas direktīvas noteikumus, ar ko tai ir piešķirtas tiesības. Šī prettiesiskuma dēļ tai esot nodarīts gan mantiskais kaitējums, jo laikposmā no 2013. līdz 2014. gadam tās apgrozījums par Itālijā pārdotajām apdrošināšanas polisēm samazinājās par 59 %, jo tā nav guvusi peļņu un tai ir bijušas izmaksas saistībā ar filiāles atvēršanas Itālijā bloķēšanu, gan arī esot nodarīts kaitējums tās reputācijai vai tēlam. Attiecībā uz cēloņsakarību prasītāja uzskata, ka, lai arī cēloņsakarību ķēde sākas ar IVASS lēmumu, EAAPI tomēr ir būtiski veicinājusi šā lēmuma seku saglabāšanu.
- 80 EAAPI norāda, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir acīmredzami nepieņemama un, pakārtoti, acīmredzami nepamatota.
- 81 Jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. pantu un [Vispārējās tiesas] Reglamenta 76. panta d) apakšpunktu prasības pieteikumā it īpaši ir jānorāda strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Lai izpildītu šīs prasības, prasības pieteikumā, ar ko tiek lūgts atlīdzināt kaitējumu, kuru, kā tiek apgalvots, esot izraisījusi Savienības iestāde, ir jābūt iekļautiem pierādījumiem, kas ļauj identificēt rīcību, kuru prasītāja pārmet iestādei, iemesliem, kuru dēļ tā uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp rīcību un kaitējumu, kas tai esot nodarīts, kā arī šī kaitējuma raksturam un apjomam (spriedumi, 1996. gada 18. septembris, *Asia Motor France u.c./Komisija*, T-387/94, EU:T:1996:120, 106. un 107. punkts, un 1997. gada 6. maijs, *Guérin automobiles/Komisija*, T-195/95, EU:T:1997:66, 20. un 21. punkts). Savukārt, ja prasībai par nenoteiktu zaudējuma atlīdzību trūkst vajadzīgās precizitātes, tā ir jāuzskata par nepieņemamu (spriedums, 1971. gada 2. decembris, *Zuckerfabrik Schöppenstedt/Padome*, 5/71, EU:C:1971:116, 9. punkts).
- 82 Protams, prasītājs var nebūt aprēķinājis zaudējumu apmēru, kas, pēc tā uzskatiem, tam ir nodarīti, tomēr skaidri norādot faktus, kas dod iespēju novērtēt kaitējuma raksturu un apjomu, lai līdz ar to atbildētājam būtu iespēja nodrošināt savu aizstāvību. Šādos apstākļos tas, ka prasības pieteikumā nav skaitlisku datu, neskar otras puses aizstāvības tiesības (rikojums, 2005. gada 22. jūlijs, *Polyelectrolyte Producers Group/Padome un Komisija*, T-376/04, EU:T:2005:297, 55. punkts).

- 83 Tomēr šajā lietā prasītāja gan apgalvoto mantisko kaitējumu, kas esot bijis tās apgrozījuma samazinājums par 59% attiecībā uz Itālijā pārdotajām apdrošināšanas polisēm, negūtā peļņa un izmaksas saistībā ar filiāles atvēršanas Itālijā bloķēšanu, gan kaitējumu tās reputācijai un tēlam ir norādījusi nenoteikti, nekādā ziņā nesniedzot pierādījumus šiem apgalvojumiem. Tādējādi prasītāja nesniedza pietiekamus pierādījumus, kas ļautu Vispārējai tiesai un EAAPI novērtēt nodarītā kaitējuma raksturu un apjomu.
- 84 Turklāt prasītāja arī nav pietiekami sīki izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp EAAPI pārmesto rīcību un iespējamo kaitējumu. Tā ir tikai norādījusi, ka, "lai arī [bija] taisnība, ka cēloņsakarību ķēde, kas izraisī[a tai] radīto kaitējumu, sākās ar IVASS lēmumu, tomēr EAAPI, atturoties pieņemt lēmumu vai pieņemot lēmumu, kurā tika pieļautas kļūdas pēc būtības, tomēr izšķiroši veicināj[a] minētā] lēmuma seku spēkā esamības saglabāšanu [...] un pasākumu šī ierobežojuma novēršanai nepieņemšanu". Taču ir jāuzskata, ka šādi nekonkrēti un nepierādīti apgalvojumi neatbilst 81. punktā atgādinātajām prasībām.
- 85 Šajos apstākļos prasība par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama.
- 86 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus un it īpaši 43., 59., 78. un 85. punktā izdarītos secinājumus, šī prasība ir jānoraida kā daļēji acīmredzami nepieņemama un daļēji acīmredzami juridiski nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 87 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar EAAPI prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt;

2) *Onix Asigurări SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati, kā arī atlīdzina Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestādes (EAAPI) tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2016. gada 24. jūnijā

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētāja
M. E. Martins Ribeiro